

Handling, der sigter til at fremme eller bevirke Fuldbhørdelsen af et forbryderst Forfæt o. s. v.", hvori altsaa med fuldkommen tilstrækkelig Bestemthed laa, at der maatte være fattet et forbryderst Forfæt; men disse Ord ere blevne forandrede i Landsstinget, og navnlig dertil: „Den, som foretager nogen Handling, der sigter til at fremme eller bevirke Fuldbhørdelsen af en Forbrydelse“. Det lader sig nu vistnok ikke nægte, at man ved skarpt at accentuere Ordene „Fuldbhørdelsen af en Forbrydelse“ maa faae det ud, som er Meningen, at § 45 kun er anvendelig, naar der er fattet et forbryderst Forfæt, men jeg troer dog ikke, at det kan staa, at det udtrykkeligt udtales. Det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgkreds (Klein) saae jo heller ikke Andet i Forslaget end en Redaktionsforandring, ligesom jeg heller ikke kan see Andet, og jeg skjønner, som sagt, ikke rettere, end at Forslagets Vedtagelse i alt Fald vil gjøre Tanken i Paragraffen tydeligere for Lægsfolk.

Justitsministeren: Det Forslag, der er stillet under Nr. 26, hvis Stiller uheldigvis ikke er tilstede her idag, kan neppe være foranlediget ved Andet end Frygt for, at Øvrigheden skulde kunne misbruge den Myndighed, der er anthydet at skulle tilkomme den efter § 35. Det er imidlertid allerede paavist af den ærede Rigsdagsmand for Viborg Amts 5te Valgkreds (Klein), at man ved at vedtage dette Endringsforslag vilde komme ind paa den uheldige Bane, at man fik offentlig Undersøgelse og Dom over Børn under 10 Aar, som man netop vil erklære for straffrie. Den Øvrighedsmyndighed, som der er sigtet til ved § 35, er af en egen Natur; det er ikke nogen Straffemyndighed, men en Myndighed, sigtende til at anvende Forbedrings- eller Sikkerhedsmidler, altsaa af en opdragende Charakter, det er den Opførelsesret, der tilkommer Staten ligeoverfor Forældre, hvis Familieforhold ikke tillade dem selv at drage Omsorg for deres Børn. Dette er ikke noget Nyt eller Ukjendt hos os; Regelen i § 35 vil vistnok allerede være anerkjendt og anvendt i Praxis. — Forslaget under Nr. 27 kan jeg for mit Vedkommende ikke tiltræde. Jeg troer for det Første, at det er uheldigt,

at Straffen betinges af Indretninger og Anstalter, der ikke ere tilstede, og som maaskee vanskeligt ville kunne komme tilstede; vi have, hvad Straffeanstalterne angaaer, i den senere Tid søgt at indrette dem paa en hensigtsmæssig Maade med ikke ringe Bekostninger, og der vil saaledes vistnok ikke være stor Anledning til nu at forsøge paa at oprette Fiksanstalter; de bestaaende ville vistnok ogsaa findes tilstrækkelige til at sikke det Diemed, man tænker sig at opnaae ved Straffens Fuldbhørdelse paa unge Personer. Dernæst skal jeg gjøre opmærksom paa, at man neppe ubetinget kan opstille en saadan Regel: i Almindelighed at sige, at Børn under 18 Aar — hvorved man altsaa gaaer ned til Børn paa 10 Aar — skulle holdes afføndrede fra andre Fanger. Det kan være meget farligt netop for Børn i en vis Alder, og navnlig under 15 Aar, at skulle udholde en fuldstændig Isoleringsstilstand; man har ogsaa været nødsaget til under det nuværende System at tilstede, at Andre, der sidde i Fængselskabet, idetmindste til visse Tider, komme sammen med saadanne unge Forbrydere. Dette troer jeg heller ikke vil kunne undgaaes for Fremtiden; men det sees let af Ordene i dette Forslag, at ved disse hindres Saabant. At der vil blive draget Omsorg for, at Børnene ikke blive førte sammen med andre Fanger, der kunne udøve en fordærvelig Indflydelse paa dem, anseer jeg det for unødvendigt at udtale; dette er Noget, enhver Fængselsbestyrelse vil drage Omsorg for. — Forslaget under Nr. 29, der endnu ikke er omtalt, antager jeg kun at være en Redaktionsforandring, og der er vistnok Anledning til den, idet der nemlig er kommet en anden Paragraph foran, saa at Ordet „fremdeles“ ikke mere passer. — Endringsforslaget under Nr. 30 til § 39 har her under Forhandlingerne antaget en særlig Vigtighed. Jeg troer nu ikke, at det paa nogen Maade har været Meningen med denne Paragraph at sætte en Slags Præmie for Drunkenhed. Det er klart af selve Paragraphens Affattelse, at det i alt Fald ikke er Straffrihed, der her er Tale om, men at der kun er Tale om, at en mindre Straf end den lovbestemte bliver at anvende, hvor Vedkommende, der begaaer Forbrydelsen, findes i en særegen Sindstilstand. Dernæst